Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 6. 2009, sp. zn. 15 Cmo 53/2009, ECLI:CZ:VSPH:2009:15.CMO.53.2009.1

Číslo: 115/2011

Právní věta:

Řízení o žalobě, kterou se insolvenční správce domáhá vůči soudnímu exekutorovi vydání exekučního výtěžku zpeněžení nemovitostí ve vlastnictví dlužníka, není incidenčním sporem (§ 159 insolvenčního zákona). K projednání a rozhodnutí takového sporu jsou v prvním stupni věcně příslušné okresní soudy (§ 9 odst. 1 o. s. ř.).

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 17.06.2009

Spisová značka: 15 Cmo 53/2009

Číslo rozhodnutí: 115

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Incidenční spory, Insolvence

Předpisy: § 159 IZ
§ 9 o. s. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

K r a j s k ý s o u d v Ústí nad Labem jako soud prvního stupně rozsudkem ze dne 3. 12. 2008 zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal vydání částky 2 000 000 Kč do majetkové podstaty dlužníka, pod bodem II.výroku rozhodl o náhradě nákladů řízení mezi účastníky navzájem a pod bodem III.výroku rozhodl, že se žalovanému neukládá povinnost zaplatit soudní poplatky.

Své rozhodnutí odůvodnil soud prvního stupně tím, že před zahájením insolvenčního řízení byla na majetek dlužníka pravomocně nařízena exekuce, v jejímž rámci byly v dražbě žalovaným prodány nemovitosti dlužníka za 2 000 000 Kč. Jelikož žalovaný přes výzvu žalobce výtěžek dražby žalovanému nevydal, podal insolvenční správce proti exekutorovi žalobu na vydání výtěžku zpeněžení nemovitostí ve vlastnictví dlužníka.

Tuto žalobu správce soud prvního stupně považoval za předčasnou, neboť dosud nebylo v exekučním řízení vydáno rozvrhové usnesení, kterým by bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení státu, přičemž exekuční řízení se zahájením insolvenčního řízení nepřerušuje. Navíc žalovaný není podle soudu prvního stupně ve sporu pasivně legitimován, protože žalobu o vydání částky získané

provedením exekuce může žalobce uplatnit jen proti státu z titulu náhrady škody způsobené nesprávným úředním postupem exekutora.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce včas odvolání, v němž uvedl, že není správný právní závěr soudu prvního stupně, že jde o žalobu předčasnou, a podanou proti osobě, která není ve sporu pasivně legitimována. V důsledku zahájení insolvenčního řízení nemůže být proveden výkon rozhodnutí či exekuce, která by postihovala majetek ve vlastnictví dlužníka náležející do majetkové podstaty, a není v souladu se zákonem přednostní uspokojení pohledávky žalovaného jako soudního exekutora ve výši 452 217 Kč. Žalobce je přesvědčen, že do konkursní podstaty úpadce má být vydána celá částka získaná z výtěžku dražby a žalovaný si svoji pohledávku ve výši odměny exekutora měl přihlásit přihláškou do konkursu.

Žalovaný vyvracel vývody odvolání a navrhl potvrzení rozsudku soudu prvního stupně jako věcně správného.

V r c h n í s o u d v Praze zrušil rozsudek soudu prvního stupně a věc postoupil Okresnímu soudu Plzeň-město jako soudu věcně a místně příslušnému.

Z odůvodnění:

Odvolací soud dospěl k závěru, že z důvodu věcné nepříslušnosti Krajského soudu v Plzni nejsou dány podmínky ani pro potvrzení, ani pro změnu prvostupňového rozhodnutí, byť otázku pasivní legitimace exekutora lze mít za judikatorně vyřešenou (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 970/2006 a 20 Cdo 57/2007), přičemž není od věci v typově obdobných případech meritorně rozhodnout až poté, kdy rozvrhové usnesení vydané exekučním soudem nabude právní moci.

Podle § 9 odst.4 o. s. ř. ve znění platném v době podání žaloby krajské soudy rozhodují jako soudy prvního stupně v insolvenčním řízení a v incidenčních sporech.

Incidenční spory jsou taxativně uvedeny v § 159 odst.1 insolvenčního zákona (zákon č.182/2006 Sb. – dále též IZ). Spor mezi insolvenčním správcem a tím, kdo protiprávně zadržuje majetek patřící do majetkové podstaty dlužníka, v něm uveden není, a ani v jiných ustanoveních insolvenčního zákona či jiného zákona není tento spor označen jako spor incidenční.

Platí proto odstavec 2 § 159 IZ, podle něhož pro jiné spory, jejichž účastníkem je insolvenční správce, nelze ustanovení o incidenčních sporech použít, i když probíhají za trvání insolvenčního řízení.

Ze shora uvedeného vyplývá, že předmětem řízení není incidenční spor, a tudíž k projednání žaloby a rozhodnutí o ní není věcně příslušný krajský soud, nýbrž okresní soud podle § 9 odst.1 o. s. ř. Takovým soudem v dané věci je Okresní soud Plzeň – město jako soud místně příslušný podle sídla žalovaného ve smyslu § 85 odst. 2 o. s. ř.

Z těchto důvodů odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně podle § 219a odst.1 písm. a) o. s. ř. zrušil pro nedostatek podmínky řízení, kterou je věcná nepříslušnost soudu, a podle § 221 odst.1 písm. b) o. s. ř. věc postoupil Okresnímu soudu v Plzni jako soudu věcně a místně příslušnému.